

Samlede motiveringer til Lauritzen- prisen 2017

Tale til Danica Curcic modtager af Lauritzen-prisen 2017 (Af Kim Skotte)

Det er som regel ikke for det gode, at man sammenligner fodboldspillere og skuespillere. Men måske kan man alligevel bruge en af fodboldens helt store primadonnaer til noget i denne sammenhæng. Cristiano Ronaldo er et af fodboldens største naturtalenter, men når man kalder ham den måske mest komplette fodboldspiller nogensinde, så handler det om andet og mere end talent. Hver gang Ronaldo har fået øje på en facet af spillet, hvor han var mindre end perfekt, har han trænet og trænet indtil også det eksplosive hovedstød, frisparket langt udenfor feltet eller den kæle boldbehandling med venstre fods yderside var optimal. Der er altid en muskel i værktøjskassen, der kan fintunes.

Også Danica Curcic er helt oplagt et naturtalent, men også allerede i en ung alder så komplet en spiller, at man må have hende mistænkt for at forme sit talent med en målrettethed, der ville kunne give Ronaldo kamp til stregen. Uanset om hun har udfoldet sit talent på biograflærredet eller på de skrå brædder har Danica Curcic gang på gang grebet, imponeret og underholdt alle, der har været så heldige at få lov at overvære det.

Curcic kan den sjældne kunst at forene både alvorlige og humoristiske roller med en uafviselig realistisk intensitet. En intensitet som udfylder rollen, men aldrig overstråler figurens troværdighed. Ikke nogen nem balance, når man har så meget at byde på og er i besiddelse af så megen naturlig karisma og så bredspektret en begavelse.

Hvilket også er årsagen til, at Danica Curcic måske nok har etableret sig med nærmest hæsblæsende fart, men også allerede i nogen tid har kunne opleve som en etableret kunstner selvom hun først for fem år siden blev færdiguddannet fra Den Danske Teaterskole.

Danica Curcic blev nomineret til en Reumert for sin Lulu. Blot en af flere markante præstationer på Nationalscenen. Hendes rørende, kærlighedsforslugne Julie overfor Thomas Hwans Romeo i Elisa Kragelunds "Romeo og Julie" skrev sig således ind i dansk teaterhistorie med store, afvæbnende armbevægelser i en kroppens og sjælens ungdommelige pardans.

På tv er hun blevet et kendt ansigt bl.a. takket være roller i "Broen" og "Wallander", men det er på biograflærredet, hun mest overbevisende har demonstreret sin spændvidde.

Den nu 32-årige skuespiller fik sit helt afgørende gennembrud som den sårbare lillesøster Sanne i Bille Augusts drama "Stille hjerte" i 2014. Rollen indbragte hende både en Bodil og en Robert og åbnede alle døre for Danica Curcic.

Men en rigtig dramadronning kan med lige stor overbevisning gå i flere retninger på samme tid og det var en helt anden slags lillesøster, hun spillede med lige så selvfølgelig gennemslagskraft i Hella Joofs komedie "All Inclusive". I det fint turnerede komediedrama "Lang historie kort" var Danica Curcic en vigtig del af ensemblet. Danica Curcic er den naturlige stjerne, der samtidig som noget helt selvfølgelig spiller med hud og hår for holdet.

Danica Curcic er en komplet spiller. En tekniker og en fighter, men først og fremmest glemmer hun aldrig, at det handler om at bevæge og overbevise publikum. Uanset om det er til latter, gråd eller i en helt tredje retning.

Danica Curcic er kort og godt en skuespiller, der bevæger dit hjerte. Som hun gjorde det igen som Miriam på flugt for tyskerne i Niccolò Donatos "Fuglene over sundet".

"Jeg ser nøgenheden som karakterens kostume", sagde hun, da hun ramte anmeldere og solar plexus med sin nøgne og hudløse fremstilling af berømmelsens pris i monologen "La Merda".

Og skulle det knibe, jamen, så kan hun foruden sin dygtighed ved pianoet og alle de andre kunstneriske klaviaturer minsandten også spille en habil harmonika.

Og bedst af det hele: Prisen går til en skuespiller, der allerede har vist os så meget, men først og fremmest hører fremtiden til. En fremtid vi er overbevist om på så mange endnu ukendte måder vil tilhøre Danica Curcic.

Citat til pressen:

Danica Curcic er den naturlige stjerne, der samtidig som noget helt selvfølgelig spiller med hud og hår for holdet. Hun er en komplet spiller. En tekniker og en fighter, men først og fremmest glemmer hun aldrig, at det handler om at bevæge og overbevise publikum. Uanset om det er til latter, gråd eller i en helt tredje retning.

Tale til Ole Thestrup modtager af Lauritzen-prisen 2017 (Af Me Lund)

"Jyden han æ stærk å sej." Sådan skrev St. St. Blicher i sin snart 200 år gamle sang. Han skrev også meget andet om sin stoute helt, bl.a. at han aldrig giver fortabt. Og aldrig går hjem, før det onde er skræmt væk. Man skulle tro, han kendte Ole Thestrup.

Men - han kan jo kun have kendt hans forfædre. Han kan kun have mødt forstudierne. Til originalen.

Havde Blicher kendt dagens prismodtager, ville han have tilføjet, at han også kan spille teater. Ja, han ville have udvidet sin sang med mindst tre-fire vers. Ét ville have handlet om, hvordan hans svedne, underdrevne humor kan lyse selv det mest kværlantiske hverdagsmenneske op; ét om, hvordan han kan forene det bimplende, barokke vanvid med djærv, nærmest uskyldig imødekommenhed; ét om det særlige talent for timing, der skal til for at få en replik til at falde eller et øjenbryn til at løfte sig så præcist i en revy, at ikke bare en sal fuld af halvplørede jyder i Brædstrup, men også en samling skæve københavnere i Tivoli fanger pointen.

Dertil et sidste vers om, at Ole Thestrup kan traktere en trompet, så ikke et øre er tørt, og synge, som vi lige har set. I en fuld sal med fuldt orkester kan han synge, så tilhørernes sjæle bliver rørt, for nu ikke at sige raspet, rusket, ja rocket i bund.

Oprindeligt var han inspireret af Lamberth og Armstrong, Donovan og Dylan, men han er siden gået all in i musicalgenren og teaterkoncerterne, når mulighed gives - mange vil huske hans medvirken i kult-forestillingerne "The Black Rider" og "Woyzeck" på Betty Nansen Teatret, nogle enkelte vil ligesom jeg mindes hans Mr. Cellophane i Aarhus Teaters opsætning af "Chicago" i 1970'erne. Vidt forskellige, men lige rammende præstationer med bund i en ordløs, synkoperet forståelse af tilværelsens gådefuldhed.

Mr. Cellophane blev i øvrigt en slags gennembrudsrolle for Ole Thestrup, der i årevis havde kredset om skuespillerfaget som katten om den varme grød, og som undervejs gudskelov havde undgået både at blive journalist og akademiker, fordi han ikke kunne holde nallerne fra Studenterscenen. Det var derfra han med et pludseligt opstået mod sprang direkte ind på Aarhus Teaters Elevskole med officiel debut i 1976.

Men som sagt: med Mr. Cellophane indtog han scenen. Og nu har han optrådt i de fleste teaterforeninger, medvirket i utallige revyer, stået på scenen på hovedparten af de danske teatre, inklusive Ny Røde Kro Teater og Det Kongelige Teater, hvis ensemble han en overgang var del af.

Og så er der filmene. Selvfølgelig er der forglemmelige film iblandt, men hvad havde "Blinkende Lygter" været uden Ole Thestrups grotesk skydegale Alfred Jæger eller "De Grønne Slagtere" uden hans vellystigt despotiske slagtermester Holger. Og hvad havde TV-serien "Borgen" været uden Frihedspartiets snu Svend Åge Saltum? Satiren lå lige for, men han styrede udenom. Saltum var ægte. Troværdig. Og skræmmende.

Men tag ikke fejl. Ole Thestrup er meget mere end kværlanternens ukronede konge. Eller de skinhelliges ypperstepræst. Det viser noget helt særligt om Ole Thestrups skuespillertalent, at han netop i sin fyrre års-jubilæumsforestilling sidste år var i stand til at overgå sig selv. Forny sig. Vinde nyt terræn. Pragtfuld i "Erasmus Montanus", Holberg og Thestrup har altid haft særlig kontakt. Men de af jer, der så ham som den demente André i Folketeatrets "Min far", forstår, hvad jeg mener med fornyelsen. Forestillingen stod og faldt med ham. Og det blev hans hidtil fineste, mest nuancerede karakterstudie.

At finde og værne om balancen mellem det fortvivlede og det groteske krævede en meget stor skuespiller. I Ole Thestrups gribende fortolkning blev det et både kærligt og ærligt portræt af en

fortumlet, fortørnet, forundret kæmpe, der bruger sine sidste kræfter på at holde sammen på sin bevidsthed og sit liv.

"Min formåen på en scene i dag er en direkte følge af det liv, jeg har levet," har Ole Thestrup engang sagt. Ja, der er skuespillere, som er sjæleligt upåfaldende og privat knapt registrerer tilværelsens op- og nedture - og fremstår ligesådan på scenen. Og så er der dem, der som Ole Thestrup har taget nogle ordentlige herresving, både privat og professionelt, men som har haft stamina til at rette op og format til senere bruge erfaringerne som ekstra klangbund i deres kunst.

Midt i vores fesne korrekthetskultur, hvor metervaren er et ideal, og hvor alle stræber efter de samme hoftemål og det samme udnivellerede, geografisk hjemløse sprog, står Ole Thestrup fast på sin egenart. På at være et helt menneske med drifter og drømme, der udfordrer de moderne veganeres forsigtighedsprincipper. Helt ned på bageste række mærker man hans saft og kraft. At han i ordets bedste betydning er en original.

Og så er vi tilbage ved Blicher og den jyske helt. Ikke for at give taletid til den åndssvage diskussion om udkantsdanmark og københavneri. Jeg nævner, at Ole Thestrup er jyde, og at han er stærk og sej, fordi han så tydeligt er begge dele og derfor også klarer det helbredsmæssige stormvejr, han netop nu står i. Og så fordi det er befriende, at han i alt, hvad han gør, står ved det. Det giver tyngde. Autencitet. Og kæmpestore oplevelser for publikum.

Tak for dem. Og tillykke med Lauritzen-prisen!

Citat til pressen:

Midt i vores fesne korrekthetskultur, hvor metervaren er et ideal, og hvor alle stræber efter de samme hoftemål og det samme udnivellerede, geografisk hjemløse sprog, står Ole Thestrup fast på sin egenart. På at være et helt menneske med drifter og drømme, der udfordrer de moderne veganeres forsigtighedsprincipper. Helt ned på bageste række mærker man hans saft og kraft. At han i ordets bedste betydning er en original.

Tale til Bodil Alling modtager af Lauritzen Fondens Visionspris 2017 (Af Kirsten Dahl)

Kære Bodil Alling

Jeg har en onkel Zimmermann / Han bor i et højhus i Himmerland / Vil du tro – han vokser hver eneste dag / Så nu er han højere end husets tag / Og hvis det bliver ved – oppe i Himmerland / Så har jeg snart en onkel Himmelmand

Der er højt til loftet i dit teaterunivers. Det kan man mærke i digtet her, som indgår i bogen "Jeg har alt", som også er en teaterforestilling du både var skuespiller i, medinstruktør af og dramatiker på. Du har været skuespiller på Teatret Gruppe 38 siden 1981. I 1990 blev du kunstnerisk leder. Du er fortsat begge dele og har på alle måder drevet det vidt på en finurlig, fremsynet, modig og overraskelsesfyldt måde.

Tilbagelænet er en by i Rusland for dig. Du finder på, er risikovillig og sætter i værk, og det, du brænder for, får dyb mening for det publikum, du retter det til. Du skriver, fortolker og spiller teater som gennem en illusion fyldt med poesi, magi, skæv humor, barske hændelser, hemmeligheder og håb får både børn og voksne til at finde sig selv og livet. Det gør de gennem en fortryllende verden de ikke troede fandtes og som de ikke umiddelbart kendte, men som ikke desto mindre udvider og facetterer livet for dem.

Din visionære tilgang har ført Gruppe 38 sammen med både danske og udenlandske teatre i co-produktioner og den har bragt dansk børneteater på verdenskortet. De forestillinger du spiller med i har turneret til bl.a. Australien, Canada, USA, Japan, Frankrig, England, Rusland og Sydkorea - og de er stadigt voldsomt efterspurgt. Du er teaterkvinden der bringer Danmark og udlandet sammen. Det gør du gennem de eminente udenlandske teatersamarbejdspartnere, som du inviterer med til Gruppe 38's produktioner, gennem erfaringsudveksling og vidensdeling på konferencer i ind- og udland, i regi af de Danish+ showcases som du er med til at sætte i værk og gennem de internationale teaterfestivaler, bl.a. ILT-festivalen, som du også er ankerkvinde for.

Lauritzen Fondens Visionspris gives til "en enkeltperson, en organisation eller en gruppe, som har haft modet til at turde satse, sprænge rammer og have en stærk kunstnerisk vision, som er blevet realiseret."

Bodil Alling - din fabulerende og tillige jordbundne og nære idérigdom, dit sprudlende engagement, din kompromisløse tilgang og dit Himmerlandsk-stædige gemyt har gjort, at du fortsat er i dansk teaters superliga ikke kun med hensyn til høj kunstnerisk kvalitet, men også hvad angår visioner og evne til at effektuere dem.

Jeg har 7 stjerner – de synger tenor / Jeg hører det ikke, det er noget, jeg tror / Men jeg har, hvad jeg har / Og jeg tror, hvad jeg tror / Når jeg lytter til himmelens blikstille kor

TILLYKKE Bodil Alling

Citat til pressen:

Bodil Alling - din fabulerende og tillige jordbundne og nære idérigdom, dit sprudlende engagement, din kompromisløse tilgang og dit Himmerlandsk-stædige gemyt har gjort, at du fortsat er i dansk teaters superliga.

Tale til Hils Din Mor modtager af Lauritzen Fondens Børne og Ungepris 2017 (Af Geir Sveaass)

Skuespillet skal være som et spejl af livet, sagde Shakespeare. Allerede de gamle grækere vidste at grunden til, at vi overhovedet gider se teater, er at vi ser os selv, vore egne liv, vore egne udfordringer løftet, behandlet og belyst på scenen. I mødet med kunsten kan vi lære noget om os selv, og dermed blive bedre mennesker i et bedre samfund.

For tiden er det blevet moderne ikke at vide, ikke sætte sig ind i, ikke blive klogere og ikke tro på dem som ved mere end os selv. Vi skælder hinanden ud på Facebook og cykelstier. Det der med at "elske sin næste" er noget sentimentalt sludder fra en svunden tid.

Her kan scenekunsten sætte noget i gang i hjerne og hjerte.

Et lille, modigt teater gør det, vil det og lykkes på sit område. Siden 2010 har Hils Din Mor lavet forestillinger, der i landets gymnastiksale har udført dét mirakel, at de der teenagere, som er så svære at nå og at få i tale, ender med at heppe på kærligheden. Heppe på de homoseksuelle. Heppe på en *happy ending*. Åbne for forståelsen af, at følelser er følelser og kærlighed er kærlighed.

Og Hils Din Mor kan også fortælle nogle af de unge, der sidder mellem deres klassekammerater, at de er ikke alene. Vi er mange – og der er store muligheder for, at det hele nok skal gå!

Forestillingen "Hate crime - en kærlighedshistorie" fra 2013 havde premiere i Ørstedsparken. Den er senere spillet over 200 gange på skoler i Danmark, Færøerne og Grønland. Klokkeren ti om morgenen. I en svedig gymnastiksal. Det er modigt.

Forestillingen "Fucking Åmål", der er bygget på den svenske film af samme navn, var det store hit på årets Aprilfestival. Det var stort at opleve unge mennesker i Sønderborg leve sig ind i, hvordan kærligheden mellem to unge piger kan springe ud og blomstre - også på et fucking, lille lortested. Nu skal forestillingen rundt i hele landet. Rigtig mange teenagere i Danmark vil få glæde af den fremragende forestilling.

Hils Din Mor har ikke bare noget på hjerte og nogle nødvendige historier at fortælle. De laver godt og vigtigt teater, som kommunikerer direkte til børn og unge. Bliv ved med det og tillykke med prisen!

Citat til pressen:

Hils Din Mor har ikke bare noget på hjerte og nogle nødvendige historier at fortælle. De laver godt og vigtigt teater, som kommunikerer direkte til børn og unge. Bliv ved med det!

Tale til Olivia Neergaard-Holm modtager af Lauritzen Fondens Backstage-pris 2017 (Af Vinca Wiedemann)

Films backstage er stor. En myriade af maskinrum. Når det gælder klipperummet, så er betegnelsen troldmandens værksted nok mere rammende. I Danmark har vi en af verdens mest berømte uddannelser for filmklippere, vores niveau er tårnhøjt, og mange af vores mest vellykkede film kan takke deres filmklippere for succes'en. Og dét er hverken noget jeg siger, fordi jeg selv er rektor for Filmskolen, eller fordi jeg selv oprindeligt er uddannet filmklipper!

Man siger, at en film skrives tre gange. Første gang, når manuskriptet bliver til. Anden gang, når filmen optages. Og tredje gang, når den klippes. Oceaner af billeder skal nu redigeres og komponeres til den spændstige helhed som en filmisk fortælling er.

Mange gange, når en skuespiller vinder en fornem pris for sin filmpræstation, så kan vi indforståede filmfolk finde på at lykønske filmklipperen.

Som filmklipper kan man til gengæld finde på at overraske en skuespiller man har "klippet i" og pludselig møder i virkeligheden med et kærligt smil og en spontan omfavnelser. For klipperen har set så meget på skuespillerne i klipperummet, at jeg tror de kender dem bedre end de kender sig selv. Den garvede skuespiller ved, at den gode klipper gør dem endnu bedre, larger than life.

At være klipper er at være vidne til filmen, mens den ligger i tusind stykker og i sit aller mest skrøbelige stadie. Det hører med til den kunstneriske proces, at de tusind skår skal samles op og klinkes – ikke i den forud fastlagte form, men til en ny og velskabt helhed, der forløser og endda overtrumfer de oprindelige intentioner.

Det kræver en filmklipper, der har evner som storyteller og som kan indgå i et nært samarbejde med instruktøren; som kan organisere og tænke strategisk som en general, have psykologisk følsomhed som en mimose, rytmisk fornemmelse som en jazzmusiker, poetisk sans som en digter og diplomatisk snilde som Dag Hammarskjöld. Lidt godt humør, menneskelig sødme og rolig energiskhed er heller ikke at foragte, og så har man faktisk ingredienserne til årets modtager af Backstage-prisen: Olivia Neergaard-Holm. Det er der mange instruktører både i Danmark og også uden for landets grænser, der allerede har fundet ud af, og sætter pris på. Det gør vi også i priskomiteén, og et så lysende talent fortjener anerkendelse: Tillykke med prisen!

Citat til pressen:

At kunne organisere og tænke strategisk som en general, have psykologisk følsomhed som en mimose, rytmisk fornemmelse som en jazzmusiker, poetisk sans som en digter og diplomatisk snilde som Dag Hammarskjöld. Lidt godt humør, menneskelig sødme og rolig energiskhed er heller ikke at foragte, og så har man faktisk ingredienserne til årets modtager af Backstage-prisen: Olivia Neergaard-Holm.

Tale til Joen Bille modtager af Lauritzen Fondens Wauw-pris 2017 (Af Kasper Wilton)

Kære Joen

Hvor er du dog en helt igennem misundelsesværdig mand. Du ser godt ud, og det har du altid gjort. Se bare i "Matador" der igen går sit triumftog over skærmene. Du er klog, du er vidende, du er dannet på den klassiske måde og dog alligevel med en forsonende overbygning af humor.

Du er gift med en morsom, smuk og begavet kvinde. Du har smukke og begavede børn. Du nedstammer i lige linje fra Norges to største forfattere, Ibsen og Bjørnson. Du holder dig godt. Du kan huske. Der er mange grunde til at sige "wauw" til dig – men i den her prisuddelings sammenhæng: ingen af de her nævnte.

Så jeg fortsætter: Din karriere synes snorlige: Student fra Herlufsholm, skuespiller fra Statens Teaterskole, ansat på Det Kongelige Teater, spillet et hav af roller, der hvor du også har siddet i

dramaturgiatet. I 1978 debuterede du som instruktør og har senere været leder af instruktørgruppen på Statens Teaterskole, for så senere igen at blive leder af skuespillergruppen samme sted. Man har vel kvalifikationer i orden. Du har siddet i et hav af bestyrelser og beklædt et hav af tillidsposter, i øjeblikket en yderst kompetent og vellidt formand for verdens ældste sammenslutning af skuespillere: Skuespillerforeningen af 1879.

Jo der er mange grunde til at sige "wauw" til dig. Men når du i dag står her som modtager af Lauritzen Fondens Wauw-pris, er det fordi du også er modig. Fordi du med alderen ikke er blevet mere, men mindre sat. Fordi du med alderen ikke er blevet mindre, men mere modig.

Det er som om du, den snorlige dannede og uddannede søn af et estimeret forfatterpar på Frederiksberg, her i det vi kan betegne som din karrieres efterår, virkelig har fået blik for de kradse farver, der som sole lyser op i efterårsnaturens famlende palæ.

Som Gamle Ekdal i din oldefaders "Vildanden" på Det Kongelige Teater i 2013 viste du pludselig en dybde og farlighed - en side af dig vi hidtil har haft til gode. Og tak for den.

Og som Diktatoren i Holland Houses forestilling "Det som diktatoren ikke sagde", som du spillede i sidste sæson, sprang du ud på det helt dybe vand og brugte et helt livs erfaring og indsigt på at komme mere end tørskoet gennem den præstation, en monolog på 75 minutter spillet af en, på det tidspunkt, 72-årig skuespiller.

"Det som diktatoren ikke sagde er ambitiøst teater med den flotteste skuespillerkunst", som der stod i en af anmeldelserne, og i en anden "Joen Bille besværges folket - og publikum - med sin suveræne herskerdiktation". Fundatsen for Lauritzen Fondens Wauw-pris lyder som følger: "Wauw-prisen gives til en skuespiller, som giver en overraskende præstation. Det kan dreje sig om en etableret skuespiller, som optræder i en helt uventet type rolle eller sammenhæng".

Hvis der er nogen der passer til fundatsen, så er det dig Joen Bille. Du rykker fra Ibsen til Holland House. Det er ikke alene livsbekræftende at være vidne til... Wauw - hvor er det godt gået!

Tillykke med prisen.

Citat til pressen:

Jo der er mange grunde til at sige "wauw" til dig. Men når du i dag står her som modtager af Lauritzen Fondens Wauw-pris, er det fordi du også er modig. Fordi du med alderen ikke er blevet mere, men mindre sat. Fordi du med alderen ikke er blevet mindre, men mere modig.

Tale til Fanny Bernth modtager af Lauritzen Fondens Believe in You-pris 2017 (Af Piv Bernth)

Trods det, at Fanny blev færdig på Århus Teaters Elevskole i 2016, er hendes CV allerede temmelig langt. Hun indspillede sin første film som 10-årig og lagde derefter sin karriere på hylden. Den lange pause, indtil hun kom ind på Elevskolen, blev brugt til at afsøge andre muligheder indenfor forskellige kreative retninger - Fanny har malet, tegnet, sunget, men skuespillet blev ved med at trænge sig på, og 12 år senere vandt skuespillet endeligt.

Og hvad var grunden til det? Ifølge Fanny selv så er det samarbejdet med andre - det at være mange om at fortælle den samme historie, at komme gennem sin blufærdighed og finde frem til det, der kan mærkes og føles. For Fanny er det vigtigt ikke at blive sat i bås - men at prøve alt muligt af - og det er lykkedes temmelig godt!

CV'et kan allerede byde på en flerfarvet palet af produktioner - Karla i "Karlas Kabale", dansk dramatik på Svalegangen i Århus, Gadeteater i Helsingør, readings, musikvideoer, spillefilm der endnu ikke har haft premiere, så dér har vi noget at glæde os til - og så selvfølgelig TV, som jeg er særlig glad for, at du har kastet dig ud i. Om 14 dage vil Fannys ansigt være på danskernes nethinde, fordi hun spiller en stor gennemgående rolle i "Herrens Veje", DR's næste store dramasatsning. Og Fanny har ikke fået rollen, fordi vi deler efternavn og er i familie med hinanden - for det er vi nemlig ikke.... hun er simpelthen bare et af de største talenter, vi har i disse år.

Fanny har selv udtalt: "Jeg føler mig hele tiden udfordret, og jeg kan hele tiden blive bedre - det er min drivkraft. Og jeg håber, at det bliver min livsbeskæftigelse at være skuespiller". Det tror vi på, at det bliver - we believe in you!

Citat til pressen:

Fanny har malet, tegnet, sunget, men skuespillet blev ved med at trænge sig på. At komme gennem sin blufærdighed og finde frem til det, der kan mærkes og føles. For Fanny er det vigtigt ikke at blive sat i bås - men at prøve alt muligt af - og det er lykkedes temmelig godt! hun er simpelthen bare et af de største talenter, vi har i disse år.

Tale til Patrick Baurichter modtager af Lauritzen Fondens Believe in you-pris (Af Geir Sveaass)

Det er utroligt, hvor meget man kan nå på kort tid, når man er ung og begavet, hårdtarbejdende og ambitiøs.

Siden Patrick Baurichter blev uddannet fra Scenekunstsolen i København 2014 har han ikke stået stille. Han har lavet den meget roste forestilling "Historien om øjet" med Logen, som han er medstifter af, spillet hovedrollen i "1984" på Betty Nansen, medvirket i et par film, blandt andet på Filmskolen, været med i radioteater, været fastansat på både Odense Teater og Aalborg Teater og spillet alt fra moderne dramatik, græske tragedier, en smuk Jonathan Løvehjerte, den seksuelt betændte Freder i "Syg Ungdom", en charmerende blufærdig sprællemandsudgave af røveren Jutis i "Ronja Røverdatter", en overhovedet ikke blufærdig Don Juan af Molière og ikke mindst Shakespeares "Hamlet", med - og jeg citerer Anne Middelboe i Information - "intensitet som en rocksanger. Indigneret og vred så hans lange hår blafrer svedigt". Patrick spillede en foruroligende og analytisk Hamlet, som vidste han ville tabe.

Det gør Patrick ikke. Sprællevende, kreativ, med en krop som tilsyneladende kan alt - og en rigtig god kammerat er han også.

Nu står resten af karrieren lige foran dig. Velkommen til København og pøj pøj med det hele. We believe in you!

Tillykke med prisen!

Citat til pressen:

Det er utroligt, hvor meget man kan nå på kort tid, når man er ung og begavet, hårdtarbejdende og ambitiøs. Nu står resten af karrieren lige foran dig, og du er sprællevende, kreativ, med en krop som tilsyneladende kan alt